

KORPA TAMÁS

a Völgy erdőkerület

(I)

a völgy szájából ömlő köd lehúti a délután
felforrósodott köveket az almazöld színű
pagoda lépcsőjében
de talán csak addig a pillanatig
míg beléjük hasal és közéjük ragad
(előbb kopó szemébe a fény
a fény az elemlámpát tartó kézbe)
az erdősáv lombkoronái kitakarják
majd benövik a turistautat a völgy
bordái közé fúrt szénbányák külső telepeit
finom háló ereszkedik az előkertek
veteményeire s mikor már azt hinnéd átcsörtetett
az este s a bérházak fölött jár a viharcellák ajtaját
bedöntve találod megkéselve a cseresznyefák
lombjait hiszen úgy mozog egymás elől
a völgy és az előkert mint mágnes hatására
a vasreszelék s eldönthetetlen hogy a folyón
úszó törzsek végül is apró vérrögök
vagy a fákat kicsontozó fűrésztelepeké a felelősség
fél hét van csütörtök évül a völgy kiszáradt
pagoda a szájából ömlő köd lehúti a délután
felforrósodott köveket aztán valamiért
az erdő alatti szénrétegek mégis hevülni kezdenek
a folyó megmozdítja könyökét behajlik lassan a meder
s rácsuklik mint a napernyő egy délutáni zápor

(II)

régi vágású mentaillat ereszkedik a Közömbös
Szent oszlopára. a vodka forró, éhes virágként
nyílik a palackban. negyven napos eső és
kimossa a farmunk az évszak. a Völgy erdőkerület
pára-csadorban, mint aki egy szűk folyosón szokatlanul
int, ne közelítsetek. gyűlni kezd az adrenalin

a térkép lassú peremén, ahol partot mos a hullám.
egy olyan hely szaga, ahol a bűn vakmerő érzékszervvé
vállik. megüt, mielőtt megszelídül. puhára főtt belvív
a dodzsempálya körül. a fűvön kinő három robbanás
szokatlan akusztikával, lebilincseli a szélcsend geometriáját.
opál és jáspisfényű postavonat, mint egy tartós
lágyszőnyeg húz át az alvóváros ölén. rivális fények.
mintha az Én úgy érne véget, ahogyan elkezdődött
ma délután, hangtalan. egy évszázados nappali és
a benne villogó notebook ökonómiája, egy pillanat
két alibije. felépíteni egy zongorát a hegykúpra és
játszani, dominanciaharcot.

(III)

six o'clock, október huszonnégy. a grundról
hozott szövegművelem lesújt egy domináns
pontra, korhű kontúrjaitól fosztva meg. tiszteli
ösztöneit a tér, hajszálvéknyan összefér
a kerület dramaturgiájában finom körömpassz
a rakparttól a múzeumsziget, veleszületett tabukkal,
gyanús értékrenddel – mint egy gyanús idegen
az idegengyűlölő vidéki fiúkollégiumban. séta:
kényes mentalitások elegye. GPS-ként pittyegő nemi szervek
figyelnek a lapszoknyákon átütő kanálisokra.
akvamarinkék illatgyertya ég az áramvonalas balkon
alkalmas ablakán. egy illat, ahol történni kezd
valami. a havazás például úgy érkezik el hozzánk, mint
egy konkrét név.

(IV)

az útnak útonálló hajlamai vannak. paplaknyi
bűntudata a völgynek. ez oly tisztán félreérthető
mint egy kitett pont a Hangsúly vakmerő vékony
fátyla alatt. még nem értünk véget, de kézfogásunkon
mint szeizmográfon leolvasható a viszony: séta
ellentétes irányban a kicsiny jáde-híd dupla ívén.
a légzés ritmikája körbejár a vércseformájú parton.
aki lélegzik, ingerlékeny az érintettség miatt.
ingerlékeny, mint egy kelet-európai óvodán megülő
örökös, oroszos este.